Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 752 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. DE TROYER**
Rue Charles Lamquet 155 / 101
5100 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2025.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026 met toepassing van (oud) artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat C. DE TROYER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*BS* 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"

Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2. Overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"*1. Verzoekster die verklaart afkomstig te zijn uit Albanië, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 9 december 2025 waarbij haar verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.*

Het koninklijk besluit van 3 december 2025 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

2. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft op afdoende wijze rekening gehouden met haar verklaringen aangebracht in het kader van haar beschermingsverzoek, en heeft deze elementen afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. De bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

3. Verzoekster vreest bij terugkeer opnieuw problemen te kennen met de buren.

3.1. De commissaris-generaal stelt vooreerst vast dat verzoekster zich beroept op de verklaringen afgelegd door haar moeder. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar deze vaststelling, maar betwist deze in wezen niet.

In het arrest met nummer 329 071 oordeelt de Raad op 30 juni 2025 dat verzoeksters moeder niet wordt erkend als vluchteling en haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Wat betreft de vrees ten aanzien van haar buren in Albanië waarmee zij reeds jaren in conflict ligt, sluit de Raad zich in voormeld arrest aan bij de commissaris-generaal waar hij stelt dat de door verzoeksters moeder geschetste problemen met haar buren van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de criteria bepaald in het Verdrag van Genève, dat voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Voorts maakt verzoeksters moeder niet aannemelijk dat zij voor deze problemen – of bij een eventuele herhaling ervan in geval van terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Deze beoordeling dient als vaststaand te worden beschouwd. De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden waar hij in de thans bestreden beslissing benadrukt dat het louter herhalen van de reeds uiteengezette problemen door verzoekster niet volstaat om deze conclusies te wijzigen.

Bij arrest met nummer 329 072 van 30 juni 2025 werd verzoeksters zus A. Z. door de Raad overigens evenmin erkend als vluchteling en werd haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De Raad herneemt in dit arrest met nummer 329 072 onder meer de beoordeling betreffende het conflict met de buren zoals geformuleerd in voormeld arrest met nummer 329 071.

3.2. Verzoekster hekelt voorts de motieven die de commissaris-generaal aan voormelde vaststelling toevoegt. Zij reikt echter geen concrete elementen en argumenten aan die deze bevindingen aan het wankelen kunnen brengen.

3.2.1. Internationale bescherming kan hoe dan ook slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Zelfs al wordt verzoekster haar vrees aannemelijk bevonden, dan nog blijkt uit niets dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekster in casu niet slaagt.

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name de COI Focus "Albanië Algemene Situatie" van 6 januari 2025, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben.

Hoewel er nog ruimte is voor verbetering, blijkt verder dat de Albanese autoriteiten maatregelen nemen en hebben genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Voorts blijkt dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent tevens dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië, maar stelt niettemin vast dat ook hier de nodige stappen werden en worden gezet. Dit alles wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze toegelicht.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Albanië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het algemeen betoog van verzoekster, noch de oudere algemene informatie die zij aanhaalt, doet anders denken. Verzoekster somt verschillende problemen op en verwijst naar corruptie teneinde de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel te nemen. Haar betoog kan echter niet doen besluiten dat de inlichtingen waarop voormelde analyse van de commissaris-generaal is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, evenmin kan het de gemaakte appreciatie weerleggen of in een ander daglicht stellen. Uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de Albanese overheid allerhande inspanningen doet en daadwerkelijk en effectief optreedt tegen corruptie. Dat corruptie in Albanië nog steeds wijdverspreid is en dat er nog vooruitgang te boeken is, betreft een gegeven dat in voormelde analyse uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoekster zich toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar zij een opsomming geeft van verschillende problemen. De (uitvoering van de) maatregelen die in Albanië werden en worden genomen, zijn niet perfect, maar ook niet louter theoretisch. Noch haar betoog, noch de algemene informatie die verzoekster naar voren schuift, overtuigt bijgevolg dat de appreciatie van de situatie in Albanië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.

In het licht van verzoeksters betoog is het tevens belangrijk aan te stippen dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Er kan worden besloten dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2. Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen.

In dit licht wordt vooreerst de aandacht gevestigd op de beoordeling zoals opgenomen in het met gezag van gewijsde beklede arrest met nummer 329 071, betreffende het verzoek om internationale bescherming ingediend door verzoeksters moeder, door de Raad geveld op 30 juni 2025:

"In verband met haar vermeende pogingen om bescherming te krijgen tegen haar buren in Albanië met wie zij in conflict ligt, wordt op goede gronden als volgt geoordeeld:

"U legde incoherente verklaringen af omtrent het u beroep dat u deed op de politie en andere instanties in Albanië en het aantal klachten dat u indiende betreffende de problemen die u had met uw buren R. P., N. P. en A. T.. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelde u eerst dat u klachten (meervoud) indiende, maar dat de politie niets deed (CGVS I, p.7). Later verklaarde u echter dat u misschien honderd keer naar de politie ging, maar dat u enkel de laatste keer dat u ging, tien dagen voor uw vertrek, een verklaring aflegde en een klacht indiende. U bevestigde dat dit de enige klacht was die u ooit indiende. De keren ervoor bleef het volgens u louter bij een mondeling gesprek (CGVS I, p.7-8). Vervolgens verklaarde u evenwel dat u naar de rechtbank ging, daar een klacht indiende en dat deze klacht vervolgens naar de politie ging. U diende een klacht in bij de rechtbank omdat de politie het niet deed (CGVS I, p. 9). Daaropvolgend verklaarde u dan weer dat u naar de rechtbank ging en dat zij u doorverwezen naar de gemeente, waar u bij de sociale bescherming een klacht indiende tegen de mensen die bij u inbraken, uw buren R. P., N. P. en A. T. (CGVS II, p.4). Deze wisselende verklaringen doen afbreuk aan de waarachtigheid van uw stelling effectief klacht ingediend te hebben.

• U haalde meerdere keren aan dat de politie niets deed (Verklaring DVZ, vraag 3.5; CGVS I, p.4, 5, 7, 8; CGVS II, p.3). Uw eigen verklaringen spreken deze bewering echter tegen. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat R. P., N. P. en A. T. tot een soort groep behoorden en dat de politie al een paar leden van deze groep heeft kunnen oppakken (Verklaring DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGSV verklaarde u dat A. T. twee weken na uw aankomst in België door de politie opgepakt werd voor de problemen die hij voor u veroorzaakte (CGVS I, p.7, 10). U verklaarde tevens dat de buren met wie u problemen had, opgepakt werden door de politie omwille van de klachten van wijkbewoners (CGVS I, p.6). Verder stelde u dat uw neven een van de politiechefs kenden en dat deze politiechef – van wie u de naam niet wist – u hielp en een klacht voor u indiende (CGVS I, p.8). Overigens werd de broer van N. P. S., vier jaar geleden door de politie opgepakt wegens diefstal en zat hij daarvoor enkele maanden in de gevangenis (CGVS I, p.6).

• Dat u een klacht neerlegde, maar daarbij niet wachtte op de uitkomst ervan en uw land verliet (CGVS I, p.5,7, 10), is niet ernstig te nemen.

• U ondernam geen verdere stappen om uw situatie ergens aan te kaarten en u informeerde zich ook niet over mogelijke verder stappen. Evenmin nam u een advocaat onder de arm (CGVS I, p.9, 10).

• U heeft geen enkel bewijs van de stappen die u beweerde ondernomen te hebben om uw situatie aan te kaarten, zowel niet van de meer dan honderd keer dat u naar de politie stapte, als van de keer dat u naar de rechtbank en naar het bureau voor sociale bescherming ging (CGVS I, p.9; CGVS II, p.3).

• Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelde u dat R. veel kennissen bij de politie had (CGVS I, p.6). Uw verklaringen hieromtrent zijn echter niet geloofwaardig. U stelde dat R., N. en A. misschien beschermd werden door iemand, u wist evenwel niet wie. Gevraagd hoe u dat wist, stelde u dat R. dit zelf op straat vertelde. Verder wist u niet over wie het dan precies ging, sinds wanneer ze deze kennissen had noch wat de link tussen R. en deze kennissen zou zijn (CGVS, p.6, 10). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat de hoofdcommissaris van de politie de broer was van een van de buren waar u problemen mee had. U wist de naam van deze persoon niet, u dacht dat het G. G. was. Wanneer hier verder op doorgevraagd werd, bleek echter dat deze persoon de broer is van een maffioso die volgens u deel uitmaakte van de een groep waar ook uw buren tot behoren. Hierbij kan niet alleen opgemerkt worden dat deze discrepantie tussen uw eerste en uw tweede persoonlijk onderhoud frappant is, maar ook dat uit uw verklaringen blijkt dat de commissaris in kwestie ontslagen werd bij de politie nadat bij een politieonderzoek de band met zijn broer, de maffioso, naar boven kwam (CGVS II, p.3, 4).

• U stelde dat u bij terugkeer en in geval van problemen met uw buren niet naar de politie zou kunnen gaan. Gevraagd waarom dit niet zou kunnen, gaf u een vaag antwoord door te stellen dat gezien wat uw kinderen meemaakte, u zoiets niet aan uw vijanden wilden aanraden (CGVS I, p.10)."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoekster brengt hier geen enkel concreet en dienstig verweer tegen in."

Mede deze definitieve beoordeling in acht genomen, kan verzoekster niet overtuigen. Zij toont immers niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming.

Vooreerst wijzigt noch verzoeksters bevestiging in haar verzoekschrift dat haar familie herhaaldelijk contact heeft opgenomen met de Albanese politie, noch de loutere toevoeging dat zij over geen contacten of personen ter plaatse beschikt teneinde de bewijsstukken die in Albanië zijn achtergebleven terug te krijgen, iets aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat thans geen enkel bewijs voorligt van de beweerde stappen om de problemen met de buren aan te klagen.

In de mate dat kan worden aangenomen dat verzoekster haar familie naar het politiebureau in Shköder ging en er geen hulp kreeg, maakt verzoekster niet aannemelijk dat een verdere poging werd ondernomen om elders, bijkomende of andere bescherming van de nationale autoriteiten in te roepen, noch zich hierover te informeren. Dat zij nog erg jong was toen de problemen in Albanië begonnen, kan het gebrek aan verdere

stappen niet verschonen. Dat haar familie naar het politiebureau in Shköder zou zijn gegaan omdat zij daar woonden, kan het uitblijven van verdere pogingen om hulp te zoeken evenmin goedpraten. Bovendien zijn verzoeksters verklaringen tegenstrijdig waar zij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat zij wel degelijk naar een ander commissariaat konden gaan (administratief dossier, deel 4, notities persoonlijk onderhoud, 4 december 2025, p. 10) en vervolgens in haar verzoekschrift stelt dat dit niet zou kunnen omdat haar familie geen auto had. Verzoekster overtuigt dan ook niet dat alle redelijk te verwachten mogelijkheden werden uitgeput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Tot slot stelt de commissaris-generaal op basis van de verklaringen van verzoekster pertinent vast: "Uw stelling dat de politie van Shkodër niet optrad omdat jullie belagers banden zouden hebben met de politie maakt u geenszins niet aannemelijk (CGVS, p. 9). U weet niet met wie precies binnen de politie jullie belagers dan banden zouden hebben, evenmin weet u welke functie deze persoon/personen heeft/hebben (CGVS, p. 9-10). Gevraagd hoe u weet dat jullie belagers banden zouden hebben met mensen binnen de Albanese politie komt u bovendien niet verder dan de losse boutade dat jullie belagers altijd beschermd werden en jullie niet (CGVS, p. 9-10). Zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat jullie belagers banden zouden hebben met personen binnen de Albanese politie (quod non in casu), dan nog maakt u niet aannemelijk dat u dit niet zou kunnen aanklagen bij andere, hogere autoriteiten in Albanië (CGVS, p. 11)."

Thans komt verzoekster in haar verzoekschrift plots met twee namen van politieagenten op de proppen, naar haar zeggen "hoofden van de afdeling criminaliteit van de politie". De banden met haar buren omschrijft zij algemeen en vaag: "Dat een van hen familiebanden heeft met haar buren en de tweede vriendschapsbanden heeft." Verzoekster geeft geen verdere toelichting, laat staan dat zij deze beweringen met enig begin van bewijs ondersteunt.

Gelet op zowel de verklaringen van verzoeksters moeder, zoals hoger weergegeven in de geciteerde passage uit het arrest met nummer 329 071, als de eerdere verklaringen van verzoekster in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming zoals aangehaald in de bestreden beslissing, is deze kentering in het verzoekschrift op zijn minst eigenaardig te noemen. Het betreffen blote post-factumbeweringen geformuleerd in een poging de vastgestelde lacunes in haar verklaringen op te vullen. Haar jonge leeftijd doet geen afbreuk aan haar persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure concrete en waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en alle kaarten op tafel te leggen. Het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over haar asielaanvraag. Evenmin kan zij zich verschuilen achter angst. Van een verzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland van meet af aan in vertrouwen neemt en te allen tijde correct en volledig inlicht.

Hoe dan ook doet verzoeksters betoog geen afbreuk aan het pertinente besluit van de commissaris-generaal dat zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat hun belagers banden zouden hebben met personen binnen de Albanese politie, verzoekster dan nog niet aannemelijk maakt dat zij dit niet zou kunnen aanklagen bij andere, hogere autoriteiten in Albanië.

3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat nationale bescherming voorhanden is in Albanië en dat verzoekster niet aantoont dat zij en/of haar familie alle mogelijke en redelijk van hen te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst ten volle hebben benut, laat staan hebben uitgeput.

Verzoekster overtuigt niet dat zij in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont niet concreet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt en slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

3.2.4. Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog stelt dat uit de ingediende documenten blijkt dat haar vrees geloofwaardig is, gaat zij eraan voorbij dat zij geen documenten ter staving van haar verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd.

3.3. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. (Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 3 juni 2026 staat het volgende vermeld:

"*Tolk 1613 legt de eed af en tolkt Albanees – Nederlands.*
De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster betwist dat zij in Albanië zal kunnen rekenen op een effectieve vorm van overheidsbescherming, aangezien corruptie "er nog steeds een belangrijke rol speelt", gegeven dat als zodanig ook wordt erkend in voormelde beschikking. In haar verzoekschrift heeft zij de namen vermeld van de politieagenten die familie- dan wel vriendschapsbanden hebben met de buren van haar familieleden in Albanië en die deze familieleden dus niet beschermen in het conflict met deze buren. Waar haar in de bestreden beslissing en de beschikking wordt verweten dat zij geen documenten bijbrengt, stelt verzoekster dat deze vaststelling op zich haar relaas nog niet ongeloofwaardig maakt. Verzoekster heeft geen hulp gekregen en haar familie heeft zich tot de lokale overheden gewend, maar eveneens zonder resultaat. Voor wat betreft de mogelijkheid tot het verkrijgen van documenten "zit zij dus vast". Besluitend stelt verzoekster dat de alomtegenwoordige corruptie in haar land van herkomst en de onmogelijkheid om van daaruit documenten te verkrijgen maken dat er aanleiding is te volharden in haar verzoekschrift. Hiernaar gevraagd, wenst zij verder niets toe te voegen."

6. Verzoekster brengt, met voormeld algemeen en herhalend betoog ter zitting, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 10 maart 2026.

7.1. De Raad stipt vooreerst aan dat de problemen met de buren in Albanië die verzoekster in het kader van huidig beschermingsverzoek aanhaalt al aan bod kwamen en door de Raad werden beoordeeld in het kader van de (beroeps)procedure inzake het verzoek om internationale bescherming van haar moeder, dat overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet eveneens in naam van verzoekster als vergezellend minderjarig kind werd ingediend en waarvan de beoordeling, met name dat geen nood aan internationale bescherming wordt aangetoond, eveneens ten aanzien van haar geldt.

De Raad sprak zich hierover dus reeds uit, ook in het kader van het beschermingsverzoek van verzoeksters zus A.Z. Bij respectievelijk 's Raads arresten nrs. 329 071 en 329 072 van 30 juni 2025 werden verzoeksters moeder en zus A.Z. internationale bescherming geweigerd. Er werd o.a. vastgesteld en geoordeeld dat zij niet aantonen dat het hen met betrekking tot de problemen met de buren in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt.

7.2. Op 17 juli 2025, ongeveer een halve maand na voormelde arresten, diende verzoekster, net meerderjarig toen, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Zij beroept zich hierbij op de reeds aangehaalde problemen met de buren in Albanië. Ze brengt evenwel geen concrete en valabele elementen bij die anders doen oordelen dan de beoordeling gedaan in het kader van de voormelde beschermingsverzoeken.

Immers, opnieuw wordt niet aangetoond dat het verzoekster in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt, zoals uitgebreid wordt vastgesteld en uiteengezet in de beschikking. Verzoekster slaagt er met haar algemeen en veelal herhalend betoog ter zitting niet in afbreuk te doen aan de gronden van de beschikking van 10 maart 2026 die hiertoe doen besluiten.

Ze gaat niet concreet en inhoudelijk in op, maar voorbij aan de gronden van de beschikking. Haar betoog ter zitting betreft immers in wezen louter een herhaling van verklaringen en argumenten (in het verzoekschrift) waarmee reeds terdege werd rekening werd gehouden en waarop wordt ingegaan in de beschikking.

7.3. Het betoog dat het gebrek aan documenten haar relaas nog niet ongeloofwaardig maakt en dat zij vastzit wat betreft de mogelijkheid tot het verkrijgen van documenten, neemt niet weg dat verzoekster verklaarde dat zij in Albanië wel documenten zouden hebben van de beweerde stappen om de problemen met de buren aan te klagen. Dat zij 'vastzit' wat betreft de mogelijkheden om documenten te verkrijgen, is een blote bewering. De Raad wijst er op dat in arrest nr. 329 071, betreffende het beschermingsverzoek ingediend door verzoeksters moeder, werd vastgesteld dat deze laatste in het land van herkomst nog over een netwerk beschikt: *"Zij beschikt in haar land van thuiskomst nog over een netwerk. Uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster nog contact heeft met haar zus, haar broer en haar neven, over wie zij stelt dat zij bij hen terecht kan, die contacten hebben bij de Albanese politie en die haar in het verleden reeds meermaals geholpen hebben (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud d.d. 19 april 2024, p. 3, 5 en 8)."* Verzoeksters betoog wijzigt niets aan de vaststelling dat er thans geen enkel bewijs voorligt van de beweerde stappen om de problemen met de buren aan te klagen. Verder wijst de Raad erop dat noch in de bestreden beslissing noch in de beschikking wordt geoordeeld dat verzoeksters relaas ongeloofwaardig is. Er wordt daarentegen geoordeeld dat verzoekster niet aantoont dat zij bij terugkeer naar Albanië, voor de door haar gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese overheden. Tevens benadrukt de Raad dat de motivering als een geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststellingen vermeld in de bestreden beslissing op grond waarvan wordt geoordeeld dat verzoekster niet aantoont dat het haar met betrekking tot de ingeroepen problemen, die dus al eerder werden aangehaald en beoordeeld, aan nationale bescherming ontbreekt in Albanië.

Hiervoor wordt verwezen naar punten 3.2.1. en volgende van de beschikking, waarbij wordt opgemerkt: "*Internationale bescherming kan hoe dan ook slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Zelfs al wordt verzoekster haar vrees aannemelijk bevonden, dan nog blijkt uit niets dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermings-mogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekster in casu niet slaagt.*", en waarbij dit vervolgens nader wordt uitgewerkt en toegelicht en vervolgens wordt besloten dat nationale bescherming voorhanden is in Albanië en dat verzoekster niet aantoont dat zij en/of haar familie alle mogelijke en redelijk van hen te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst ten volle hebben benut, laat staan uitgeput.

7.4. Door louter opnieuw te wijzen op corruptie in Albanië, die ze al veelvuldig aankaartte in het verzoekschrift, te herhalen dat ze in het verzoekschrift namen heeft vermeld van politieagenten die familie- dan wel vriendschapsbanden hebben met de buren van haar familieleden in Albanië, wederom op te merken dat het onmogelijk is om in Albanië aan documenten te geraken, en door voor het overige te volharden in het verzoekschrift, zonder echter concreet en inhoudelijk in te gaan op en enige concrete repliek te formuleren op wat hierover uitgebreid en concreet wordt vastgesteld in de beschikking van 10 maart 2026 (in de punten 3.2.1 tot en met 3.2.3), laat verzoekster geheel na een ander licht te werpen op de gronden van deze beschikking. Een loutere herhaling en het formuleren van algemene opmerkingen zonder deze enigszins concreet en inhoudelijk op de beschikking te betrekken, vormt geen dienstige noch ernstige repliek. Verzoekster slaagt er hiermee niet in de gronden van de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

8. Gelet op het voorgaande brengt verzoekster geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,	kamervoorzitter
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. MAES TORRES LOREDO